

РЕШЕНИЕ

№ 7826

гр. София, 22.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 24.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4809** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Предявен е иск по чл. 1 от ЗОДОВ от Г. А. М. против Столична община. Претендира се обезщетение за вреди в размер на 643 лева, от които 143 лв. имуществени вреди, представляващи разноски по изпълнително дело № 20208490401729 и 500 лева неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразните действия на длъжностни лица от Столична община по налагане на запор върху трудовото ѝ възнаграждение, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира се постановяване на осъдително решение по отношение на ответника с уважаване на исковите претенции и присъждане на направените разноски.

Ответника Столична община чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на исковата претенция. Обосновава съображения за липсата на незаконосъобразни действия на длъжностни лица от Столична община. Изтъква, че наказателното постановление не е обжалвано и е влязло в законна сила. Подробни съображения излага и в депозирания по делото писмен отговор. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли исковата претенция. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за частична основателност на исковата претенция. Счита, че претенцията за имуществен вреди следва да бъде преценявана с оглед действията а съдебния изпълнител, доколкото

изпълнителното дело се образува именно от него. В този смисъл намира, че следва да бъде уважена исковата претенция в нейната неимуществени част, като размерът ѝ бъде определен по справедливост. Претенцията в имуществената ѝ част следва да се отхвърли като неоснователна, доколкото вредите са причинени от действията на съдебния изпълнител.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че на 10.10.2016 г. на Г. А. М. е съставен АУАН №0285057 за това, че пътува в [населено място], в обществено превозно средство, тролей № 1, без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, с което е нарушила чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 и ал. 5 от Наредбата за реда и условията за пътуване в обществения градски транспорт на територията на Столична община. Актът е връчен лично на Г. М. на същата дата, като връчването е удостоверено с подписа ѝ. Видно от изричното отбелязване в разписката към АУАН, наказателно отговорното лице е уведомено, че в три дневен срок има право на възражение срещу акта, както и да заплати сума, съответстваща на цената на картата за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците в същия срок. По делото липсват данни ищцата да се е възползвала от така дадената ѝ възможност. Въз основа на този АУАН, от заместник-кмета на Столична община е издадено наказателно постановление №285057/27.10.2016 г., с което на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО, на Г. М. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева. Наказателното постановление е изпратено по пощата. Видно от приложеното по делото известие за доставяне, пратката е върната като непотърсена. Върху наказателното постановление е отбелязано, че същото е връчено на 10.04.2017 г. и е влязло в сила на 18.04.2017 г. С възлагателно писмо изх. № СОА20-ДИ11-4244/05.08.2020 г. са възложени правомощия по чл. 18 от ЗЧСИ за приемане на действия предвидени в ДОПК с оглед събиране на вземането на Столична община. По делото е приложена Покана за доброволно изпълнение до Г. А. М. чрез [фирма], в която е посочено, че на основание чл. 450, ал. 3 от ГПК е наложен запор върху трудовото ѝ вознаграждение. Посочено е и, че задълженията ѝ по изпълнително дело № 20208490401729, образувано въз основа на възлагателното писмо на Столична община за събиране на публични вземания по влязло в сила наказателно постановление № 285057/27.10.2016 г., възлизат на 367 лева, от които 200 лева глоба, 143 лева - разноски по изпълнението, начислени съгласно чл. 81 от ЗЧСИ, и 24 лева-такса по чл. 26 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ. По делото не е спорно, че поканата за доброволно изпълнение е връчена чрез работодателя на Г. М. [фирма]. Видно от приложеното към исковата молба Авицо за нареден кредитен превод от 15.01.2021 г. дължимата сума по изпълнителното дело е заплатена от ищцата.

За доказване на вида и размера на претърпените от ищеца неимуществени вреди по делото са изслушани свидетелските показания на В. Р. С. и М. И. И..

В показанията си свидетелят В. С. посочва, че е присъствала, когато Г. М. се е обадила на ЧСИ и е получила информация, че е длъжник по изпълнително дело. Свидетелства, че Г. М. е изпаднала в шок, започнала е да трепери, след което се е разплакала. Не е могла да повярва, че ѝ е наложен запор на заплатата, тъй като няма

дори и неплатена сметка за телефон. Свидетелката е придружила ищцата до кантората на ЧСИ. Не е присъствала на разговора с ЧСИ, но от Г. М. е разбрала, че става дума за наложена глоба за пътуване без билет отпреди 4 или 5 години. След като се върнали в офиса на [фирма] (свидетелката и ищцата са колеги), се е наложило Г. М. да обясни на другите си колеги за какво е наложения заповор. Била е доста притеснена, което състояние е продължило около два месеца.

В показанията си свидетеля М. И. И. посочва, че с ищцата са колеги в [фирма]. Когато Г. М. е разбрала, че тя е човекът с наложен заповор е изпаднала в шок, тъй като няма никакви задължения към кредитни и други институции. Притеснила се е и не е могла да спи около два месеца.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковете за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица са допустими за разглеждане. Съгласно ал. 4 на чл. 204 от АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. В конкретния случай, настоящият състав намира предявените искове за обезвреда за допустими, доколкото в исковата молба са наведени твърдения, че същите произтичат от незаконосъобразни действия на длъжностни лица на Столична община, изразяващи се в образуване на изпълнително дело за събиране на публично задължение в размер на 200 лева, произтичащо от наказателно постановление №285057/27.10.2016 г., без същото да е връчено по законния ред и без да е влязло в сила, в резултат на което на санкционираното лице е наложен заповор върху трудовото възнаграждение. Въпросът дали действията, от който се претендира настъпването на вредите са основание за търсене на обезщетение по реда на ЗОДОВ, дали същите са незаконосъобразно и дали са осъществени при или по подов изпълнение на административна дейност е въпрос по съществуването на спора.

Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Столична община, която е юридическо лице.

Въз основа на установеното по делото от фактическа страна, съобразно приложимите правни норми, разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В чл. 4 от ЗОДОВ е уреден материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към граждански закони (§ 1 от ЗР на ЗОДОВ). В този смисъл искът по глава XI от АПК се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане и за да възникне право на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт /отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен - чл. 204, ал. 3 от АПК/, или незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод на административна дейност /което се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 от АПК/;

2. вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени ли неимуществени/;

3. причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие и бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. В този смисъл, тъй като отговорността на държавата се характеризира като обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

Един акт, респ. действие или бездействие са незаконни, когато противоречат на закона или на друг нормативен акт или когато не са предвидени в него, т. е. при липса на законово основание. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони. Под "действие" следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. За незаконосъобразно действие на администрацията следва да се приеме това фактическо действие, за което или няма законова база, основа за извършването му или ако има такава, то е извършено в противоречие с нея. Под административна дейност следва да се разбира такова действие, бездействие или акт, които имат властнически характер и са насочени към възникване на административно отношение между административен орган и гражданин.

Отговорността не се презюмира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ

В настоящото производство ищецът претендира настъпили вреди от незаконосъобразни действия на длъжностни лица на Столична община, изразяващи се в образуване на изпълнително дело за събиране на публично задължение в размер на 200 лева, произтичащо от наказателно постановление №285057/27.10.2016 г., без същото да е връчено по законния ред и без да е влязло в сила, в резултат на което на Г. М. е наложен заповед върху трудовото възнаграждение.

По делото не се установяват незаконосъобразни фактически действия на органи на ответника, които да основават претендираните вреди. Наказателното постановление, с което на ищеца е наложена имуществена санкция е изпратено за връчване по предвидения в закона ред, като преценката за редовността на връчването не е фактическо действие, чиято законосъобразност да може да бъде разгледана в настоящото производство. То представлява правно действие, обективизиращо волеизявлението на административно наказващия орган да бъде образувано изпълнително производство за събиране на сумата по наказателното постановление от санкционирания субект. Като действие, въз основа на което се образува изпълнително производство, същото не би могло да подлежи на преценка за законосъобразност в настоящото производство. Неговата законосъобразност би могло да бъде установена в хода на самото изпълнително производство, чрез способите за защита срещу принудително изпълнение. По отношение на налагането на заповед върху трудовото възнаграждение на ищеца следва да се отбележи, че същото касае действия и актове на съдия изпълнителя, за които не следва да бъде ангажирана отговорността на Столична община.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита, че не е доказан първия

елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ, а именно твърдения в исковата молба незаконосъобразни действия на длъжностни лица на Столична община.

Доколкото настоящото производство е исково, в тежест на ищеца е да докаже наличието на предпоставките за основателност на иска си. След като не е осъществил главно и пълно доказване на една от кумулативно изискуемите предпоставки, то последица от това е отхвърляне на предявените от него искове.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена. Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. А. М. субективно съединени искове против Столична община за заплащане на обезщетение за вреди в размер на 643 лева, от които 143 лв. имуществени вреди, представляващи разноси по изпълнително дело № 20208490401729 и 500 лева неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразните действия на длъжностни лице от Столична община по налагане на запор върху трудовото ѝ възнаграждение, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Г. А. М. да заплати на Столична община разноси по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: